

detter. Det er nu meget almindeligt, at naar et Skib kommer hjem om Efteraaret og lægger op, afmonstres strax dets faste Folk. Derpaa giver Skipperen Udløsningen i Enkeltvis enten til en Formand, der er vant til den Slags Arbeide omkring paa de forskjellige Pladser, eller eventuelt til sin Styrmand. Nu har han antaget en Formand. Formanden engagerer Folk, som udløse; hvem er da, hvis der er en Stabe under Udløsningen, Arbeidsgiveren, Skipperen eller Formanden? Jeg tror, at det maa være den Sidste. Det var væsentlig disse Spørgsmaal, jeg vilde henstille til den høitærede Minister eller det ærede Udvalg, som saandshyligvis vil blive nedsat angaaende denne Sag. Da jeg har Ordet, vil jeg dog hente de Opmærksomheden paa endnu en Ting. § 3 A staar der, at Enhver, som har lønnet Arbeide hos en Arbeidsgiver i en af de i § 2 nævnte Virksomheder, er, naar han ikke efter § 4, 1ste Stykke, i Loven om anerkjendte Sygekasser vilde være udelukket fra Optagelse i en saadan Sygekasse, paa den Maade og i det Omfang, som nærværende Lov fastsætter, sikret p. 4. v. Hvorfor vil man lægge denne Lov sammen med den anden, saaledes, at naar man vil benytte den, skal man se efter i Sygekasseloven for at faae at vide, hvad den siger? Er det ikke naturligt, at sætte den omhandlede Bestemmelse ind i Forslaget her, saa at det kan blive en Lov for sig selv og Sygekasseloven en for sig?

Th. Nielsen: Den ærede 1ste Landskingsmand for 11te Kredts (Styhr) fremkom med nogle Bemærkninger i Anledning af, hvad jeg udtalte forleden Dag, men da jeg ser, at han ikke er tilstede, skal jeg ikke mødegaa ham i det Enkelte, men kun tillade mig nogle ganske almindelige Bemærkninger i Anledning af hans Udtalelser. Det ærede Medlem mente, at dersom det Forslag, for hvilket jeg har ført Ordet, nemlig at Enker og Børn skulde stilles noget bedre, have en højere Procent i Understøttelse, blev vedtaget, maatte det føre til, at ogsaa Embeds- og Bestillingsmænds Enker og Børn stilledes bedre, end de ere stillede efter den nuværende Pensjonslov. Na, jeg kunde med det ærede Medlem unde de Enker og Børn, som han førte Ordet for, alt Godt, men jeg kan ikke med ham erkjende, at det skulde være en Forpligtelse eller nødvendig Konsekvens at rette Pensjonsloven for deres Vedkommende; og til Støtte for min Anskuelse skal jeg anføre, at det ærede Medlem ikke maa overse, at Enker og Børn efter Embeds- og Bestillingsmænd i det aldeles overveiende Antal

Tilfælde vilde være stillede langt bedre end Enker og Børn efter Arbeidsmand, thi det er jo kun undtagelsesvis, at hine ere lønmede med under 800 Kr. Selv Telegrafbudene, der høre til de daarligt stillede, have jo en Løn af 1000—1200 Kr., men hvorledes ere Arbeiderne stillede? Paa Landet have de knapt 400 Kr., i Kjøbstæderne snarere under end over 600 Kr., og det er de allerfærreste, der have 800 Kr. Det ærede Medlem vil altsaa se, at der er en meget stor Forskjel; og naar han eksempelvis fremhævede, at Distriktslægers Enker og Børn ikke faae saa meget som Arbeideres Enker eller Børn vilde faae efter dette Lovforslag, saa vil jeg bede det ærede Medlem ikke overse, at Distriktslægens Løn ikke er en Løn for hans hele Arbeidskraft, men kun for en Del deraf. Han har jo ved Siden af sin Embedsvirksomhed en meget betydelig privat Praxis og vil derfor være i Stand til at kunne sikke sin Enke og sine Børn ad andre Veie; hvad han ogsaa gjør. Sjønt jeg ikke vil paastaa, at Embeds- og Bestillingsmænd ere overordentlig vel lønmede, navnlig vil jeg ikke paastaa det med Hensyn til nogle af Bestillingsmændene, hæveder jeg fremdeles, at de dog ere istand til at sikke deres Enker og Børn en Hjælp, og de skulle jo for Resten efter Loven af 5te Januar 1851 sikke dem en Femtedel af deres Embedsindtægter. Det er blot denne almindelige Bemærkning, jeg har fundet mig foranlediget til at gjøre, i Anledning af hvad det ærede 1ste Medlem for 11te Kredts (Styhr) fandt sig foranlediget til at udtale.

Jeg kan som sagt ikke erkjende, at Vedtagelsen af nærværende Forslag skal føre den Konsekvens med sig. Om man vil, navnlig for adskillige Bestillingsmænds Enker og Børn, af Billighedshensyn rette deres Pensjonsforhold, er en anden Sag, men som en Konsekvens heraf behøver det ikke at ske. Det forekom mig, at den høitærede Minister hævede det Princip, som ikke er forskjelligt fra min Opfattelse, at de paagjældende Arbeidere, der ere ved de farlige Erhverv, have en Ret — om ikke en juridisk, det have de ikke foreløbig, saa en moralsk Ret, der nu skulde forvandles til en juridisk — til at faae Understøttelse, naar de tvæstes, og at Ret til Understøttelse indtræder for deres Enker og Børns Vedkommende, hvis de dø som Følge af Ulykkestilfælde; og han vilde ifølge denne Betragtning ikke gjøre Retten afhængig af, om de vare Medlemmer af Sygekasser eller ikke. Det forekommer mig, at den høitærede Minister fremførte mange og ganske gode Grunde for den Opfattelse, at det, om man skal lægge Blikken paa Ar-